

Spm. nr. S 725

Til boligministeren (31/3 89) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren foreslå at ændre reglerne i ældreboligloven, således at pensionister ikke skal tvinges til at betale indskud, bare fordi deres bolig skifter status fra at være en plejehjemsbolig til at blive en ældrebolig?«

Begrundelse

Det virker aldeles urimeligt, at pensionister skal tvinges til at betale indskud for en bolig, de allerede bebor. Pensionisterne er jo aldeles uden indflydelse på, om en kommunalbestyrelse på grund af lavere moderniseringsudgifter vedtager, at deres plejehjemsbolig skal ændre status til en ældrebolig.

Svar (5/4 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg kan oplyse, at spørgsmålet om, hvorvidt tidligere plejehjemsbeboere skal betale beboerindskud, når det plejehjem, hvor de hidtil har boet, ombygges til ældreboliger, for tiden drøftes med Kommunernes Landsforening.

Kommunernes Landsforening har oplyst, at spørgsmålet vil blive behandlet i landsforeningens bestyrelse snarest muligt. Når svaret foreligger, vil jeg overveje sagen på ny.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 73:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedrede opsigelsesvarsler ved funktionærers arbejdsskader.

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 30/3 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Som jeg sagde her i Tinget den 20. januar 1987, da vi behandlede et forslag fra SF vedrørende beskyttelse mod opsigelse efter arbejdsskadebetinget fravær, har jeg sympati for for-

slagsstillernes bestræbelser for at forbedre arbejdsmiljøet i virksomhederne.

Jeg vil også udtrykke min anerkendelse af den seriøse måde, SF arbejder med denne problemkreds på. Vi havde en grundig diskussion af det forrige forslag, og det er ikke hver dag, vi ser, at oppositionen så baseret på den grundige drøftelse faktisk i sine egne nye forslag skriver, som SF gør i bemærkningerne til nærværende, at forslagsstillerne har måttet give ministeren ret i, at loven vil kunne tolkes således, og derfor finder ud af, at man må arbejde videre og finde en ny måde. Det synes jeg er udtryk for en god, seriøs arbejdsform, og jeg ville derfor gerne have kunnet være endnu mere positiv over for forslaget. Men jeg er nødt til at fastholde, at vi i forbindelse med arbejdsmiljøpolitikken først og fremmest skal forebygge arbejdsskaderne, altså forebygge, at de opstår. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at jeg ikke et øjeblik er i tvivl om, at SF mener det samme, og at SF ikke betragter dette forslag som en erstatning for forebyggelsen, men som et supplement til den. Men supplementet er stadig væk ikke hensigtsmæssigt. Jeg tror ikke, den rigtige måde at løse problemerne på er at ændre funktionærloven.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget anerkender SF, at vi ved sidste forslag havde vægtige juridiske indvendinger, og dem tager man til efterretning. Jeg håber, at de indvendinger, jeg kommer med mod nærværende forslag, kan overbevise SF om, at der også her er tale om vanskelige juridiske problemer, hvis man vil lovgive ud fra de præmisser, som SF har fastlagt i beslutningsforslaget.

Som jeg forstår forslaget, er det tanken, at en funktionær, som har pådraget sig en arbejdsskade under et tjenesteforhold, skal være sikret mindst 180 dages opsigelsesvarsel. Jeg går ud fra, at det gælder såvel den situation, at der opsiges efter de almindelige regler om opsigelse, som efter § 5, stk. 2, den såkaldte 120-dages-regel.

Udgangspunktet for, om det særlige opsigelsesvarsel gælder, er, om funktionæren har pådraget sig en arbejdsskade under et tjenesteforhold. Dette udgangspunkt er for mig at se uhyre fleksibelt både i tidsmæssig henseende og for så vidt angår indholdet, og derfor er det vanskeligt at arbejde med.

[Arbejdsministeren]

Lad mig blot nævne, at det af § 9 i lov om arbejdsskadeforsikring fremgår, at ved arbejdsskade forstås i loven for det første ulykkestilfælde, som skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår, for det andet skadelige påvirkninger af højst nogle få dages varighed, som skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder det foregår, eller for det tredje erhvervs sygdomme og andre sygdomme som nævnt i § 10; jeg skal undlade at citere § 10, men den vil sådan set gøre problemkredsen endnu vanskeligere at afgrænse.

Grunden til, at jeg citerer arbejdsskadeforsikringsloven, er, at det for mig at se i hvert fald dokumenterer, at en arbejdsskade ikke er en umiddelbar objektivt konstaterbar kendsgerning, som kan danne grundlag for, hvornår det foreslåede opsigelsesvarsel skal være gældende. Der er derimod tale om forhold, som skal underkastes en lægelig og en juridisk vurdering for at få fastlagt, om der er tale om en arbejdsskade eller ej. Og på det tidspunkt, hvor disse vurderinger måtte være afsluttet, har funktionæren meget vel kunnet være fraværende i en ganske lang periode, hvor retstilstanden er uafklaret.

Den problemkreds mener jeg ikke beslutningsforslaget tager højde for, og derfor vil jeg altså, selv om jeg både har sympati for formålet og for den arbejds metode, der er lagt til grund fra SF's side, afvise det foreliggende beslutningsforslag.

Hans Strunge (S):

Jeg skal umiddelbart og uden tøven meddele, at Socialdemokratiet går ind for det beslutningsforslag, som SF her har fremsat, det kunne i princippet lige så godt have været vores eget.

Jeg vil gerne føje nogle betragtninger til forslaget intentioner. Det er sådan, at vi har et godt udgangspunkt i de regler, der findes inden for tjenestemandsløvgivningen om tilskadekomstpension – regler, som også vil kunne hjælpe arbejdsministeren i relation til de problemstillinger, han nævnte for et øjeblik siden. Lad mig blot pege på, at man i relation til tilskadekomst i forbindelse med tjenestemandsarbejde jo ikke foretager en afskedigelse, før man har afklaret spørgsmålet om, hvorvidt den retstilstand nu også var til stede, der hed, at der var tale om tilskadekomst. Det vil altså ført

over på funktionærlovens område sige, at man så også vil kunne være i stand til at foretage en lignende håndtering og derigennem sikre, at den retstilstand, man ønsker, også bliver effektueret. Jeg mener altså ikke, der behøver at være betænkeligheder i relation til det punkt.

Derimod kan jeg godt se andre problemer, som vi bør få diskuteret nøje under udvalgsarbejdet, fordi intentionerne er så rigtige. Jeg tænker her først og fremmest på spørgsmålet, som også arbejdsministeren var inde på, om afgrænsningen og bevisførelsen. Her er det igen min påstand, at der er muligheder for at finde løsninger på spørgsmålet om, hvorvidt der nu foreligger en retstilstand, der kan betragtes som en arbejdsskade, idet man her igen kan henvise til den håndtering, der finder sted inden for statstjenestemandsområdet.

Vi giver altså vores positive tilslutning til forslaget, men har nogle supplerende betragtninger og uddybende spørgsmål og afklaringer, som vi vil have behandlet videre under udvalgsarbejdet.

Kirsten Lee (RV):

Jeg vil gerne sige tak til de øvrige ordførere, fordi jeg kunne få lov til at komme foran i ordførerrækken. Dernæst skal jeg sige, at vores ordfører i denne sag, hr. Jørgen Estrup, ikke kunne være til stede i dag, hvorfor jeg på hans vegne skal redegøre for Det Radikale Venstres holdning til forslaget.

Vi finder i Det Radikale Venstre, at det er et væsentligt problem, SF her rejser. Selv om kræfterne naturligvis bør koncentrerer om forebyggelse, ved vi, at selv nok så stor en forebyggende indsats ikke vil være tilstrækkelig til, at man helt kan undgå arbejdsskader og sygdom, som kan henføres til årsager på arbejdspladsen, og de bør naturligvis behandles anderledes end almindelig sygdom.

Problemet er imidlertid, at det i en lang række tilfælde er vanskeligt at afgøre, om et sygdomsforløb skyldes sundhedsfarlige forhold og generelt dårligt miljø på arbejdspladsen. I det omfang, det ikke drejer sig om egentlige ulykkestilfælde, vil der ofte gå lang tid, og der vil være stor usikkerhed knyttet til konstateringen af arbejdsskader. Det ved vi jo fra hele den diskussion, der har været om asbest i arbejdsmiljøet, og vi ved det fra den diskussion, der har været om tunge løft, og fra en lang række andre tilfælde af dårligt arbejdsmiljø.

[Kirsten Lee]

I de tilfælde vil forlænget opsigelsesvarsel være uden betydning for den ansatte, for det vil ikke være muligt at påvise arbejdsskaden på det tidspunkt, hvor en opsigelse kan komme på tale. Der vil højst være tale om en formodning.

Derfor vil det formentlig kun være i forbindelse med egentlige ulykkestilfælde, at SF's forslag kan få reel betydning. Hvis den ansatte uden egen skyld er kommet til skade under arbejdet, er der naturligvis god grund til at tage specielle hensyn. Ulykkestilfældene er imidlertid kun en begrænset del af de arbejdsskader, som helt generelt er omfattet af beslutningsforslaget.

Derfor må vi fra radikal side afvise forslaget, men jeg vil gerne tilføje, at vi meget gerne under udvalgsarbejdet bidrager til en belysning af problemstillingen om ulykkestilfælde og sygefravær, og vi vil også bede arbejdsministeren være behjælpelig hermed.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg skal ikke gentage for meget af det, der allerede er blevet sagt, men blot understrege, at vi også i den konservative folketingsgruppe er meget optaget af, hvordan udviklingen på arbejdsmiljøområdet forløber, og vi er optaget af, hvordan arbejdsmiljøet kan forbedres, så vi undgår så mange arbejdsskader som overhovedet muligt.

Tilbage står naturligvis, at man nok ikke helt kan undgå, at arbejdsskader opstår, og derfor skal vi have et ordentligt sikkerhedsnet og et system, som giver den skadede en ordentlig erstatning, men vi mener ikke, at SF's beslutningsforslag er det rette middel til at forbedre vilkårene.

Vi mener, der er nogle reelle problemer i begrebet arbejdsskade; det er ikke særlig entydigt og vil afstedkomme en række problemer for den funktionær, som måtte få brug for en eventuel ændring på dette område.

Jeg skal ikke gentage de forbehold, som ministeren og andre allerede har været inde på, men blot meddele, at vi har så store problemer med bl.a. definitionen af en arbejdsskade, at vi ikke kan støtte forslaget. Vi mener i øvrigt heller ikke, at det er ved direkte indgreb i funktionærloven, at vi først og fremmest skal rette op på arbejdsmiljøet og nedsætte antallet af arbejdsskader.

Anna Lise Vesterby (V):

SF's forslag til folketingsbeslutning om forbedrede opsigelsesvarsler ved funktionærers arbejdsskader forstår jeg således, at man vil sikre, at en funktionær, som har pådraget sig en arbejdsskade, tidligst kan opsiges med 180 dages varsel fra det tidspunkt, hvor vedkommende pådrager sig arbejdsskaden. Men som oftest er det svært helt præcist at fastslå, hvornår en arbejdsskade pådrages, hvilket jeg ikke synes beslutningsforslaget tager højde for, og som følge heraf bliver det usikkert, fra hvornår det foreslåede opsigelsesvarsel skal være gældende.

Jeg synes ikke, det er rigtigt at begynde at ændre funktionærlovens regler for at forbedre forholdene for de personer, der pådrager sig en arbejdsskade. Det, man skal gøre, er i stedet at forebygge, at funktionærer pådrager sig arbejdsskader.

Det ligger også ligesom i beslutningsforslaget, at det er arbejdsgiveren, der er skyld i arbejdsskader – i hvert fald lægger beslutningsforslaget op til, at det er arbejdsgiveren, der økonomisk skal betale for de forbedrede opsigelsesvarsler – men ofte er arbejdsgiveren ikke skyld i arbejdsskaden.

Venstre går ind for forebyggelse, således at arbejdsskader overhovedet ikke opstår. Venstre må afvise beslutningsforslaget, således som det foreligger.

Aage Brusgaard (FP):

Det kommer ikke bag på en Fremskridtsmand, at netop Socialistisk Folkeparti fremsætter et beslutningsforslag som nr. B 73. Det er almindeligt kendt, at SF's medlemsskare og vælgere hovedsagelig findes blandt funktionærer og tjenestemænd. Fremskridtspartiet er jo mere et parti for alle befolkningsgrupper, og vi mener derfor ikke, det er rimeligt, at funktionærer, der i forvejen normalt har gode løn- og pensionsforhold, skal have længere fratrædelsesvarsler end timelønnede, f.eks. landarbejdere, industriarbejdere, hjemmehjælpere osv., som normalt har lavere løn, løsere ansættelsesforhold og ingen offentligt betalte pensionsordninger.

Fremskridtspartiet kan godt se problemet i det stigende antal afskedigede sygeplejersker fra 1982 til 1987, som er nævnt i figur 1 i bemærkningerne, men årsagen er jo bl.a., at fagorganisationerne, og her står SF jo ikke tilbage,

[Aage Brusgaard]

har presset på med højere lønninger og kortere arbejdstid. Folketinget har været blød i både bolden og knæene og har givet efter; de penge, det har kostet, er lånt i udlandet og skal forrentes nu. Det vil sige, at vi hæver lønnen og sænker det ugentlige timetal, og da der samtidig er blevet flere ældre, er det klart, at det er gået ud over bl.a. sygeplejersker og sygehjælpere, fordi de er nødt til at løfte mere, hurtigere og på kortere tid, og det kan selvfølgelig give både ryg-, ben-, armsmerter og stress. Det er det, der er hovedårsagen.

Indenrigsminister Britta Schall Holberg kom jo i 1982 med de kloge ord til kommuner og amter, at de skulle holde igen. Hun sagde direkte, at de skulle holde uændret aktivitetsniveau, og at nye aktiviteter ét sted skulle findes ved besparelser andre steder.

Nej, Fremskridtspartiet mener, at vi skal tilbage til de gode, gamle, mindre stressede dage, da vi havde en dejlig arbejdsuge på 42 timer – det var til at være tjent med. Det giver færre arbejdsskader, mindre stress, større arbejdsglæde og bedre psykisk balance, fordi det hjælper på landets og ens egne økonomiske problemer.

Jeg vil ikke undlade at kommentere SF's meget, synes jeg i hvert fald, nedladende holdning og manglende tiltro til den danske arbejdsgiver og læse op, hvad der står i forslagets bemærkninger:

»Sammenholdes tingene med hinanden, betyder det direkte, at arbejdsgiveren egentlig sparer penge ved dels ikke at anskaffe ordentlige hjælpemidler, dels ved ikke at foretage en arbejdsvenlig indretning af arbejdsstederne og så samtidig sparer penge ved igen at kunne afskedige medlemmerne med et forkortet varsel, der på grund af de ringe arbejdsforhold bliver syge. Der er således en dobbelt besparelse for arbejdsgiveren.

I stedet burde der faktisk være en straf for at lade medlemmerne arbejde under forhold og på steder, der enten resulterer i arbejdsskader eller en systematisk nedslidning.«

Jeg vil godt spørge SF: Hvor i samfundet er der ikke en systematisk nedslidning? Det er jo ikke bare i arbejdsmiljøet, men også hver gang folk ryger en cigaret og drikker en øl. Der sker en nedslidning af vore organismer overalt, hvor vi færdes.

Måske er sådanne hetzkampagner, som jeg lige har læst op, en medvirkende årsag til, at så

mange aktive danskere, ofte selvstændige erhvervsdrivende, rejser til udlandet, fordi de bliver beskyldt for disse menneskefjendske tilstande. Så tænker mange selvfølgelig, at når vi kun får utak for at knokle dag ud og dag ind, så lad os tage til udlandet i stedet for.

Fremskridtspartiet mener altså ikke, at det er lovtiltag som dette her, Danmark har brug for for at komme ud af den længere og længere nedadsumpende tilstand her i landet.

Bollmann (CD):

SF har jo en evne til at komme med forslag, der ser meget positive ud, og det gælder sådan set også det her tema. I CD ser vi med sympati på alle tiltag, der er med til at forbedre arbejdsmiljøet, men vi deltager selvfølgelig også gerne i bestræbelser på at forebygge den slags ting, og det tror jeg i øvrigt alle er interesserede i. Jeg var lige ved at forstå, at Fremskridtspartiet også var det, men det lå lidt uklart.

Det er rigtigt, at temaet har været drøftet før adskillige gange, og jeg har forstået på ministeren, at regeringen stadig har vanskelige juridiske og praktiske problemer med at definere, hvad det egentlig er, forslagsstillerne vil, eller hvordan tingene skal gøres. Jeg må erkende, at jeg ikke er i stand til at komme med specielle løsninger på det område, heller ikke til regeringen. Jeg har svært ved at gennemskue, hvordan man skal definere tingene, så jeg er nødt til at sige, at på det foreliggende grundlag kan vi ikke støtte SF's forslag.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil godt sige tak til ordførerne, dog ikke Fremskridtspartiets, for nogle pæne bemærkninger.

At arbejdsministeren ser med sympati og anerkendelse på forslaget, kan jo selvfølgelig kun glæde én, og så vil jeg godt sige til det, der står i bemærkningerne til forslaget, at hvis en minister, selv en konservativ minister, har sagt nogle rigtige ting, er jeg ikke bange for at bøje mig for det, det ville være komplet tåbeligt andet. Og det har ministeren altså, for jeg har selvfølgelig forsøgt at undersøge det, siden vi behandlede det sidste gang, og må give ministeren ret i, at der er nogle problemer. Det er vi ikke blege for at stå ved.

Men der ligger nogle uretfærdige ting i det her. Der foreligger en hel del artikler, som jeg

[Tommy Dinesen]

skal sørge for bliver sendt til udvalget, hvor man f.eks. kan se, at et menneske, der er blevet ramt af en kræftsygdom på sin arbejdsplads, er blevet smidt ud efter 120 dage, og det er alt for hårdt. Det er der også nogle amtskommuner der har anerkendt, bl.a. har Vestsjællands og Fyns Amtskommuner lavet andre regler, fordi de mente, at de opførte sig for strikst som arbejdsgivere. Og det er jo ikke få mennesker, det drejer sig om. Der står i beslutningsforslaget, hvor mange sygeplejersker det er.

Jeg kan også oplyse, at i 1987 blev der inden for CO I-området fyret 753 på grund af 120-dages-reglen, og det er i hvert fald for mange.

Vi ved også, at spørgsmålet bliver diskuteret meget i fagbevægelsen, og derfor har det også været rejst som et overenskomstkraft fra forskellig side. Men det fik ikke nogen fremtrædende plads, det drejede sig vist mere om penge, selv om der heller ikke blev så mange af dem. Men det er det, man har diskuteret mest.

Ministeren sagde også, at man hellere ville forebygge, at skaderne opstår. Det er fuldstændig rigtigt, og det er vi enige i, men der er altså i hvert fald gået 20-30 år, hvor ansatte på forskellige steder er blevet berørt af forskellige arbejdssygdomme og arbejdsskader, og dem er man vel også nødt til at gøre noget for. Vi har den holdning i SF, at folk ikke burde kunne fyres på grund af arbejdsskader, men har så fremsat dette forslag som et alternativ.

Jeg vil godt sige tak til hr. Hans Strunge, der var inde på nogle af forslagens juridiske ting. Det er fuldstændig rigtigt, at der er mange spørgsmål her. Jeg vil også sige tak for tilsagnet om en positiv behandling under udvalgsarbejdet, hvor vi selvfølgelig også vil stille spørgsmål om, hvor mange der yderligere er blevet fyret inden for funktionærlovens område, som det drejer sig om her, så vi kan se, at der er en stigning. Det ved jeg i forvejen, fordi jeg har taget nogle check på det.

Fru Kirsten Lee talte om forebyggelse. En del af De Radikales usikkerhed sidste gang skyldtes, at man ville have yderligere dokumentation, og det fik man, da vi behandlede forslaget i udvalget. Der er dokumentation bag forslaget her, men det må vi jo så fortsætte med. Det kan også lade sig gøre at lave overenskomster på området. Ministeren var inde på før, at man ikke kunne gøre det, men chaufførerne in-

den for SiD har f.eks. en overenskomst med Falck, hvor der står, at man ikke kan fyres med baggrund i en arbejdsskade.

Fru Pia Christmas-Møller var også inde på, at man skulle undgå arbejdsskader, og var ikke klar over, om det her var det rette middel. Det besvarede jeg over for ministeren, og vi må jo så acceptere, at De Konservative har den holdning.

Fru Anna Lise Vesterby sagde, at hvis hun forstod forslaget rigtigt, så var det en beskyttelse, vi lavede med det, og det er fuldstændig rigtigt. Hun spurgte også, om der var andre end funktionærerne, der skulle beskyttes. For vores skyld gerne, men her er det nemt at tage fat i, fordi det simpelt hen er funktionærlovens § 5, stk. 2. Det er et begrænset område, og det kunne jo selvfølgelig få en afsmitning andre steder. Fru Anna Lise Vesterby var også inde på problemet med rygskeer. Jeg vil godt medgive, at det er et gevaldigt problem med hensyn til både rygskeer og nedslidning, men det er der jo andre der arbejder med ved siden af. Det er ikke bare Folketinget, der skal komme og fortælle, hvad andre skal mene. Der sidder virkelig nogle læger og andre, der prøver på at finde ud af, hvad man gør. Og svenskerne har jo også gjort det – med mere eller mindre held.

Så spurgte fru Anna Lise Vesterby, om det var arbejdsgiverne, der var skyld i arbejdsskader. Det vil jeg næsten gå ud fra at det er i de fleste tilfælde. Der er nok ikke nogen dokumentation for, hvor mange det drejer sig om, men normalt er det arbejdsgiveren, der skal sørge for, at tingene fungerer, og det er i hvert fald ikke altid, de gør det. Selvfølgelig er der nogle enkelte tilfælde, hvor folk er ude om det selv, men det er vist meget få.

Hr. Aage Brusgaard forstod vist, at forslaget ville medføre, at vi fik et socialistisk arbejderflertal eller sådan noget lignende her i landet, fordi det kom fra SF; når SF havde stillet det her forslag, så var det på baggrund af, at det var til fordel for SF's vælgere. Det er ikke derfor, vi har taget sagen op. Vi har fået nogle henvendelser fra Dansk Kommunal Arbejderforbund, som føler, at deres medlemmer inden for stat, kommune og amter simpelt hen bliver behandlet fantastisk dårligt. Når vi får nogle henvendelser, og sådan er det vel også i Socialdemokratiet, så tager vi dem selvfølgelig op og prøver på at gøre tingene bedre.

[Tommy Dinesen]

Hr. Aage Brusgaard var også inde på gode og dårlige arbejdsgivere. Jeg har sagt før, at der findes gode og dårlige arbejdsgivere, og de gode arbejdsgivere, som ikke tilsidesætter sikkerheden, men prøver at sætte den i højsædet, er dårligere stillet, hvis de giver et tilbud om arbejde, end dem, der tilsidesætter tingene. Jeg tror også, vi er enige med arbejdsministeren i, at der skal være ens regler, og alle skal selvfølgelig leve op til at blive det, vi vil kalde gode arbejdsgivere.

Hr. Bollmann syntes, forslaget så positivt ud – og sådan skal det selvfølgelig også opfattes for dem, der bliver berørt af det – men var ellers ikke meget for det.

Men som sagt vil vi selvfølgelig arbejde videre med forslaget og se, hvor grelt det virkelig står til. Vi kan måske få flertal for, at man retter henvendelse til de offentlige arbejdsgivere om at gøre det, som de godt kan, nemlig sørge for, at folk ikke bliver afskediget, fordi de får en arbejdsskade på 120 dages varighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 13. april 1989, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 13.44
